

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1270/2019
05.12.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Драгана Аћимовића, Мирољуба Томића, Јасмине Васовић и Радослава Петровића, чланова већа, са саветником Весном Веселиновић, као записничарем, у кривичном предмету окривљене АА, због кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 2. у вези става 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљене АА, адвоката Срђана Радовановића, поднетом против правноснажних пресуда Првог основног суда у Београду, Кн број 6/18 од 18.03.2019. године и Вишег суда у Београду Кж1 374/19 од 01.07.2019. године, у седници већа одржаној дана 05.12.2019. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљене АА, поднет против правноснажних пресуда Првог основног суда у Београду Кн 6/18 од 18.03.2019. године и Вишег суда у Београду Кж1 374/19 од 01.07.2019. године, у односу на повреду закона из члана 439. тачка 2) Законика о кривичном поступку, док се захтев за заштиту законитости браниоца окривљене у преосталом делу одбацује као недозвољен.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду Кн 6/18 од 18.03.2019. године, окривљена АА, оглашена је кривом због кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 2. у вези става 1. КЗ, па јој је изречена условна осуда тако што јој је утврђена казна затвора у трајању од шест месеци и истовремено одређено да се ова казна неће извршити уколико окривљена за време од две године од дана правноснажности пресуде не учини ново кривично дело. На основу члана 87. КЗ, према окривљеној је изречена мера безбедности одузимања предмета – једног металног свећњака дужине око 40 цм. Окривљена је основу члана 264. став 1. ЗКП, обавезана да суду на име паушала плати износ од 5.000,00 динара, у року од 15 дана од правноснажности пресуде под претњом принудног извршења. На основу члана 262. у вези са чланом 261. ЗКП, окривљена је обавезана да накнади трошкове оштећеног ББ за заступање од стране пуномоћника у овом кривичном поступку, при чему ће суд о висини ових трошкова одлучити накнадно посебним решењем.

Пресудом Вишег суда у Београду Кж1 374/19 од 01.07.2019. године, одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљене АА, а првостепена пресуда је потврђена.

Против ових пресуда, захтев за заштиту законитости благовремено је поднео бранилац окривљене адвокат Срђан Радовановић, због повреде закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд побијане пресуде укине и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљене Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, те је на седници већа коју је одржао без обавештења Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљене, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је захтев поднет, и, након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Указујући на повреду закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, бранилац окривљене АА у захтеву наводи да су нижестепени судови на чињенично стање описано у изреци првостепене пресуде, применили закон који се није могао применити – одредбу члана 194. став 2. у вези става 1. КЗ, јер, према ставу браниоца, описано дело нема све елементе бића кривичног дела насиље у пороодици, већ је исто требало правно квалификовати као кривично дело лака телесна повреда из члана 122. став 2. КЗ. У вези са тим бранилац у захтеву истиче да се последица кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 2. у вези става 1. КЗ састоји у угрожавању спокојства, телесног интегритета или душевног стања члана породице, при чему угроженост представља једно континуирано стање у коме се налази члан породице и које мора трајати краће или дуже време, међутим, окривљена је осуђена за радњу извршења коју је предузела у једном тренутку, а последица која чини обележје кривичног дела – постојање угрожености оштећеног ББ, у изреци побијане првостепене пресуде није описана, већ је у истој као последица кривичног дела означено наношење лаке телесне повреде оштећеном, што је елемент кривичног дела лака телесна повреда из члана 122. став 2. КЗ, коју одредбу првостепени суд није применио.

Изнете наводе захтева браниоца окривљене којима се указује да је у погледу кривичног дела које је предмет оптужбе примењен закон који се не може применити и да је тиме на штету окривљене повређен кривични закон из члана 439. тачка 2) ЗКП, Врховни касациони суд оцењује као неосноване.

Наиме, код кривичног дела насиље у породици из члана 194. КЗ, ради се о тзв. „последичној радњи“ извршења, која по садржини може бити различита, али се мора тумачити у контексту начина извршења наведених у члану 194. став 1. КЗ – примена насиља, претње да ће се напасти на живот или тело и дрско и безобзирно понашање, чиме учинилац угрожава (трајно) телесни интегритет или / душевно стање оштећеног.

Радња извршења предметног кривичног дела која је дефинисана последицом, одређена је трајним глаголом, па се у смислу одредбе члана 112. став 30. КЗ, сматра да је дело учињено ако је радња извршена једном или више пута.

По оцени овога суда, чињенични опис радње извршења дат у изреци првостепене пресуде садржи све чињенице и околности које представљају законска обележја кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 2. у вези става 1. КЗ, за које је окривљена оглашена кривом правноснажном пресудом и то, како оне које се тичу радње извршења која се у конкретном случају састоји у дрском понашању и примени насиља на тај начин што је окривљена члана своје породице, свекра, оштећеног ББ, средством подобним да – тело тешко повреди металним свећњаком дужине 40 цм, ударила по глави, наневши му лаку телесну повреду описану у изреци првостепене пресуде, пошто му је претходно упутила низ псовки називајући га матором будалом, што је, заједно са чињеницом да је такво понашање окривљене у континуитету трајало и неколико година пре критичног догађаја (што произлази из правноснажне пресуде Првог основног суда у Београду П2 2175/16 на основу које је утврђено да је према окривљеној одређена мера заштита од насиља у породици, тако што јој је забрањено да на било који начин узнемирава ББ и ВВ и наложено јој да се уздржава од сваког дрског, злонамерног и безобзирног понашања, којим се угрожава телесни интегритет, душевно здравље или спокојство ВВ и ББ односно да се уздржава од приближавања овим лицима), имало за последицу угрожавање спокојства и телесног интегритета оштећеног, тако и оне које се односе на постојање субјективних обележја кривичног дела.

Стога се неосновано захтевом за заштиту законитости указује да је окривљена због једне инцидентне ситуације оглашена кривом због кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 2. у вези става 1. КЗ, и да би се у њеним радњама стицала законска обележја кривичног дела лака телесна повреда из члана 122. став 2. у вези става 1. КЗ.

Следствено изнетом неосновани су наводи захтева браниоца окривљене да је правноснажном пресудом на штету окривљене повређен закон из члана 439. тачка 2) ЗКП.

Поред тога, бранилац окривљене у захтеву за заштиту законитости истиче и то да је првостепени суд пропустио да утврди да је окривљена лаку телесну повреду оштећеном причинила у нужној одбрани, чиме је повредио закон пропуштајући да примени одредбу члана 19. КЗ.

Међутим, бранилац окривљене свој став да је правноснажном пресудом повређена одредба члана 19. КЗ која прописује институт нужне одбране који је основ за искључење постојања кривичног дела, чиме се формално указује на повреду закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, заснива на сопственом виђењу критичног догађаја, налазећи да је окривљена кривично дело извршила поступајући у нужној одбрани, због чега, по оцени овог суда, изнетим наводима захтева у суштини оспорава оцену доказа и таквом оценом чињенично стање утврђено у побијаној правноснажној пресуди.

Како чланом 485. став 4. ЗКП, који прописује разлоге због којих окривљени, односно његов бранилац, сходно правима која имају у поступку у смислу члана 71. тачка 5) ЗКП, могу поднети захтев за заштиту законитости против правноснажне одлуке и поступка који је претходио њеном доношењу, није

предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека, због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања у правноснажној пресуди, Врховни касациони суд је захтев браниоца окривљене АА у овом делу оценио као недозвољен.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. и члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар – саветник
Весна Веселиновић,с.р.

Председник већа – судија
Бата Цветковић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић